

“พระวาจาของพระเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิต”

คำแถลงการณ์ของการประชุมสมัชชาใหญ่ครั้งที่ 5

ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก (CBF)

ฮ่องกง วันที่ 2-12 กรกฎาคม 1996

1.0 พวกเรา ผู้แทนของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก จำนวน 170 คนจาก 70 ประเทศได้มาประชุมกัน ณ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่ Clearwater Bay, ฮ่องกง ระหว่างวันที่ 2 ถึง 12 กรกฎาคม 1996

1.1 พวกเราได้รับเชิญให้มาร่วมประชุมในหัวข้อ “พระวาจาของพระเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิต” การประชุมครั้งนี้เปิดโอกาสให้เราได้แบ่งปันประสบการณ์อันหลากหลายของเราก็ได้สัมผัสกับพลังในสัจธรรมของเรา ทั้งพลังที่ให้ชีวิตและพลังที่นำความตายมาให้ด้วย เราได้แบ่งปันประสบการณ์ด้วยกันถึงวิธีการต่างๆที่พระวาจาของพระเจ้าและศาสนบริการเกี่ยวกับพระวาจานี้ได้เป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตสำหรับพวกเรา เราได้ตระหนักลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่าโลกของเรานี้เต็มไปด้วยการทำลายในเรื่องความยุติธรรม สันติภาพและการปกป้องรักษาสิ่งสร้างในธรรมชาติ เราได้รับกำลังใจอย่างใหญ่หลวงจากพระคำรัสเตือนใจพวกเราในพระสมณสาสน์ของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่สอง ถึงที่ประชุมสมัชชาครั้งนี้ที่ว่า “ขณะที่ท่านทั้งหลายอธิษฐานภาวนาและศึกษาหาความรู้ ท่านต้องมีความสำนึกอย่างลึกซึ้งที่จะแสวงหาชีวิตพระเจ้า ความสำนึกเช่นนี้เป็นลักษณะของมนุษย์ร่วมสมัยในปัจจุบันนี้ ซึ่งมีความปรารถนาอย่างลึกซึ้งที่จะพบความแน่ใจและความหวังซึ่งจะทำให้ดวงใจของมนุษย์จำนวนมากเต็มเปี่ยม” เช่นเดียวกันเรายังได้รับกำลังใจและความมั่นใจในการเลือกหัวข้อสำหรับการประชุมสมัชชาคราวนี้จากการที่สมเด็จพระสันตะปาปาทรงปกป้องศักดิ์ศรีของชีวิตอย่างเข้มแข็งอยู่ตลอดเวลา ดังที่ทรงแสดงไว้ในสมณสาสน์ *Evangelium vitae* และในที่อื่นๆ หลายแห่ง

1.2 เราได้พิจารณาข้อความจากพระคัมภีร์และวิธีการต่างๆที่ข้อความนี้ให้ความสว่างแก่ประสบการณ์ของเรา หรือว่าประสบการณ์ของเราช่วยให้เราสามารถเข้าใจข้อความนี้ได้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราได้พยายามกลับมาใคร่ครวญถึงวิธีการที่พระวรสารโดยนักบุญยอห์นเล่าถึงการพบปะระหว่างพระเยซูเจ้ากับหญิงชาวสะมาเรีย (ยน 4.1-4) อันที่จริงข้อความจากพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นเนื้อหาของ “การอ่านพระคัมภีร์ร่วมกัน” (*Lectio Divina*) ประจำวันของเรา ในคำแถลงการณ์ปิดการประชุมสมัชชาเราขอเสนอ “การอ่าน” ข้อความนี้แบบหนึ่งและพยายามที่จะทำให้ออกคิดดังกล่าวมีผลพาดพิงไปถึงศาสนบริการของเราในระยะ 6 ปีข้างหน้า “การอ่าน”พระคัมภีร์ของเราสะท้อนบรรยากาศแบบเอเชียของการประชุมของเรา เราได้รับอิทธิพลจากธรรมเนียม

ต่างๆแห่งทวีปเอเชียซึ่งให้คุณค่าแก่ปรัชญาที่มีความกลมกลืนและพบชีวิตอยู่ภายใน “ส่วนลึกของจิตใจ”

2. “พระเยซูเจ้าทรงเดินทางมาเหนือหนือย จึงประทับนั่งตามสบายที่ขอบบ่อ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงวัน” (ยอห์น 4.6)

2.1 เรื่องราวของเราเริ่มต้นตอนเที่ยงวัน ช่วงเวลาที่มืงงานยุ่งๆของวันในภาคเช้าผ่านไปแล้ว ช่วงเวลาที่การงานเหล่านี้จะเกิดผลยังไม่ถึง พระเยซูเจ้าทรงหยุดพักชั่วคราวจากการเดินทางแห่งชีวิต แต่การหยุดพักนี้ก็มีผลอย่างมากต่อเราในวันนี้ ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก เราได้ “เดินทาง” มาจากกรุงโบโกต้า (สถานที่ประชุมสมัชชาครั้งที่แล้วในปี 1990) และกำลังมุ่งหน้าไปสู่อนาคตด้วยความหวัง เรามาหยุดอยู่ที่ “บ่อน้ำ” ที่ส่องกงนี้ ประชาชนที่ส่องกงก็กำลังเดินทางเช่นกัน โดยครุ่นคิดถึงโอกาสและการทำทนายของการก้าวไปสู่ “สหัสวรรษ” ใหม่ซึ่งจะมาพร้อมกับระบอบการปกครองใหม่ด้วย ส่องกงจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับพวกเรา เพื่อจะประเมินการเดินทางของเราในศาสนบริการและการอภิบาลในด้านพระคัมภีร์ที่ผ่านมา และเพื่อใคร่ครวญถึงการท้าทายและโอกาสที่จะพบในอนาคตด้วย

2.2 พระเยซูเจ้าประทับนั่งอยู่ที่ขอบบ่อ ซึ่งเป็น “ที่นัดพบ” (เทียบ ปฐก 21.22-34; ปฐก 24.10-27; ปฐก 26.15-25; อพย 2.16-22) ผู้คนมักจะมาชุมนุมกันที่บ่อน้ำเพื่อแบ่งปัน ประเมินและวางแผนเกี่ยวกับชีวิต ณ สถานที่นี้เขามักเล่าเรื่องที่เขาต้องดิ้นรน บอกให้ผู้อื่นทราบว่าเขาจะพบความสามัคคีและสันติ และที่บ่อน้ำของยาโคบนี้เองเขาระลึกถึงบรรพบุรุษของเขา ระลึกถึงธรรมประเพณีโบราณ ธรรมประเพณีที่นำพระพรมาให้เราด้วย

2.3 พระเยซูเจ้าทรงนั่งอยู่ที่ขอบบ่อ ซึ่งเป็นที่ที่มนุษย์เราดับความต้องการพื้นฐาน คือความต้องการน้ำและความสดชื่น ที่บ่อน้ำนี้เองเราพบน้ำชีวิตเย็นที่เราต้องการสำหรับการเดินทางแห่งชีวิต

2.4 ที่นี่ ที่ส่องกงนี้ กิจการของพระเยซูเจ้าสะท้อนประสบการณ์ของเราด้วย เรากำลังนั่งอยู่ ณ สถานที่ที่ตะวันออกพบตะวันตก สถานที่ที่ปรัชญาและธรรมประเพณีอันเก่าแก่ของประเทศจีนอยู่เคียงข้างกับสังคมสมัยใหม่และธุรกิจการค้า ที่นี่เรามีความรู้สึกเช่นเดียวกับในเมืองต่างๆหลายเมือง ว่าประชาชนกำลังมีความหวังและความกระหายที่จะมีชีวิตรอดอยู่ท่ามกลางสังคมผู้บริโภคนิยมและสุรุษสุร่าย หวังและกระหายที่จะพบชีวิตร่วมกันเป็นหมู่คณะท่ามกลางความโดดเดี่ยวและไม่สนใจกัน เราแลเห็นความเจริญทางเศรษฐกิจในอาคารสูงๆที่สร้างด้วยกระจกและคอนกรีต และยังแลเห็นผู้คนอีกจำนวนไม่น้อยกำลังทนทุกข์ อันเป็นผลจากความโลภของคณมิติพิพลไม่ก็คน เราหวังว่าผลของความเจริญต่างๆจะถูกจัดสรรแบ่งปันให้แก่ผู้ที่ขัดสนที่สุดเหล่านี้ด้วย เราตระหนักดี โดยเฉพาะที่มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งนี้ ว่าความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้แสดงความสามารถที่มนุษย์ได้รับพระราชทานมาจากพระเจ้า และยังตระหนักด้วยว่าเทคโนโลยีก็พยายามที่จะบรรเทาความทุกข์ยากและความจำเริญในสังคมด้วย เราจึงหวังว่าโลกใหม่นี้จะเป็นโลกที่เคารพศักดิ์ศรีของมนุษย์และบูรณภาพของสิ่งสร้าง เรายังตระหนักด้วยถึงความกระหายที่

มนุษย์มีในอันที่จะพอบองค์พระเจ้าเป็นส่วนตัวโดยยั่งยืน พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ในพระเยซูเจ้า เราได้รับพลังจากองค์พระจิตเจ้าและปรารถนาที่จะมีประสบการณ์ที่ให้อำนาจนี้ ในความรื้อฟื้นแห่ง เวลาเพียงวันของโลกที่มนุษย์มักจะไม่สนใจต่อกันนี้ เรากระหายที่จะมีชีวิตอันสมบูรณ์ซึ่งพระเยซู เจ้าผู้ทรงเป็นเหมือนต่าน้ำสามารถประทานให้แก่เราได้

3. “ถ้าท่านรู้จักพระพรของพระเจ้า.....” (ยอห์น 4.10)

3.1 ขณะที่พวกเราคิดคำนึงถึงความกระหายอยากได้ชีวิตที่แท้จริงนี้ เราที่ระลึกได้ว่าพระเจ้าผู้ ทรงเป็น “ผู้รักชีวิต” (ปсалย์ 11.26) ประทานชีวิตให้แก่เราอยู่เสมอมา พระจิตเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้าง ทรงกระทำกิจการอยู่ตลอดเวลาในโลก ทรงตอบสนองความปรารถนา ความกระหายของเรานั้นจะมี ชีวิต ความต้องการอาหาร ที่พักอาศัย อิสราภาพ การอยู่ร่วมกัน และการฝึกกำลังเป็นหนึ่งเดียวกัน ของเรา พระเจ้าทรงเขียนหนังสือแห่งชีวิตลงในวัฒนธรรมต่างๆ ในธรรมประเพณีทางศาสนาต่างๆ รวมทั้งในชีวิตของคนธรรมดาทั่วไป

3.2 แต่ทว่าเรามักจะปิดตามองไม่เห็นพระเจ้าทรงทำอะไรบ้าง ตาของเราจำเป็นต้องเปิด ออก เรามักจะหยุดอยู่อย่างๆที่ความปรารถนาผิวเผิน ความปรารถนาที่ยังเห็นแก่ตัวมากเกินไป หญิง ชาวสะมาเรียในตอนแรกได้ปรารถนาที่จะมีโลกที่นางจะไม่จำเป็นต้องมาตักน้ำทุกๆวันอีก ความ ปรารถนาของนาง เช่นเดียวกับความปรารถนาของเรา จำเป็นต้องรับการชำระและมีความลึกซึ้ง ยิ่งขึ้น พระวาจาของพระเจ้าสามารถทำให้เรามองสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวเราได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น สามารถช่วยให้เราเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้ากำลังทำงานอยู่ในความงดงามของสิ่งสร้าง ในกลุ่ม ชนที่ต่อสู้เพื่อความยุติธรรมและสันติ ในความงดงามของชีวิตมนุษย์ ความปรารถนาของหญิงชาว สะมาเรียได้รับการชำระและมีความลึกซึ้งยิ่งขึ้นเมื่อนางได้พบกับพระเยซูเจ้าฉันใด พระวาจาของ พระเจ้าก็สามารถชำระและทำให้ความปรารถนาของเราลึกซึ้งยิ่งขึ้นได้ฉันนั้นด้วย โดยช่วยเราให้ เห็นว่าพระเจ้าทรงปรารถนาให้เรา “ได้มีชีวิต และมีชีวิตอย่างสมบูรณ์” (ยอห์น 10.10) และความ ปรารถนา “สามารถสัมฤทธิ์ผลบริบูรณ์มากกว่าที่เราอาจขอหรือคาดคิดได้” (อฟ 3.20) พระวาจาทำ ให้เรามีสายตาใหม่ที่จะมองเห็นสภาพความเป็นอยู่และความหวังของเรา ในเวลาเดียวกันสภาพ ความเป็นอยู่นั้นก็เป็นเสมือนแว่นขยายใหม่ช่วยให้เราอ่านเข้าใจพระวาจาได้ดียิ่งขึ้นด้วย

3.3 ความเข้าใจและความปรารถนาที่ลึกซึ้งเช่นนี้ค่อยๆเกิดขึ้นทีละน้อย กระบวนการ เปลี่ยนแปลงนี้เป็นงานที่ต้องทำอยู่ตลอดชีวิต การที่หญิงชาวสะมาเรียสามารถเปลี่ยนทัศนคติจากการ เห็นพระเยซูเจ้าเป็นเพียงชาวยิวคนหนึ่งที่น่ารู้สึกประหลาดใจว่าทำไมพระองค์จึงมาสนทนากับ นาง มาเห็นว่าพระองค์คือผู้ที่สามารถจัดหาน้ำธรรมดาด้านาง จนกระทั่งเห็นว่าพระองค์คือ ประกาศก, แล้วจึงเห็นว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ และในที่สุดยังช่วยให้เพื่อนชาวเมืองเดียวกัน กับนางเห็นได้ด้วยตนเองว่าพระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยโลกให้รอดพ้นนั้น เป็นกระบวนการที่ค่อยๆ พัฒนาขึ้นทีละเล็กทีละน้อยเท่านั้น ทีละเล็กทีละน้อยเท่านั้นนางเปลี่ยนท่าทีจากความต้องการ “น้ำ” มา เป็นความต้องการ “ต่าน้ำ” ที่ไหลอยู่โดยไม่เหือดแห้ง จนในที่สุดต้องการ “น้ำ” ที่ไหลขึ้นมาให้ชีวิต

นิรันดร” ที่ละเอียดละน้อยเท่านั้นนางกลายเป็นศิษย์และเป็นอัครสาวกของพระเยซูเจ้า (เทียบ มธ 8.22-38; ยน 9.1-41; ยน 11.21-27) ที่ละเอียดละน้อยเช่นกันในช่วงเวลาการประชุมสมัชชาครั้งนี้ที่เราค่อยๆฟัง, ค่อยๆแบ่งปันประสบการณ์ในการอ่านพระคัมภีร์ให้แกกัน เราจึงสามารถเข้าใจธรรมล้ำลึกนี้ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าคือองค์ความรักที่ประทานชีวิตให้แกเรา

4. “เราที่กำลังพูดกับท่านนี้แหละ...” (ยน 4.26)

4.1 “หลายแบบหลายวิธี” (ฮบ 1.1) ด้วยกันพระเจ้าประทับอยู่ในชีวิตของเรา ในประวัติศาสตร์ในวัฒนธรรมของมนุษยชาติ เราจะสามารถค้นพบและสัมผัสกับการประทับอยู่ได้อย่างไรเล่า? เราจะต้องอ่านพระคัมภีร์อย่างไรเพื่อให้พระคัมภีร์เปิดเผยธารน้ำแห่งชีวิตนี้ให้เรา และกลายเป็น “ข่าวดี” โดยเฉพาะสำหรับผู้ยากจน (ลก 4.18)?

4.2 พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยว่าพระเจ้าคือพระบิดา อาหารของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา (ยน 4.34) ความจริงนี้แหละเป็นบ่อเกิดของพันธกิจของพระองค์ “เราไม่ทำอะไรตามใจของเรา แต่เราพูดอย่างที่พระบิดาทรงสอนเราไว้” (ยน 8.28) นี่ก็คือเหตุผลที่ว่าทำไมพระองค์จึงทรงมีทัศนคติแจ่มใส สามารถมองเห็นพระเจ้าประทับอยู่ในชีวิต (ยน 4.35) พระองค์ทรงเป็นของประทานที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์ เป็นตาน้ำไหลที่ให้อชีวิต (ยน 4.10) ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ ไม่ว่าจะตรัสหรือทรงกระทำสิ่งใด พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้เรามองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าได้ “ใครที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาด้วย” (ยน 14.9) พระองค์ทรงเป็นเสมือนแก้วปริซึมที่ช่วยให้เราค้นพบหนทางที่จะนำเราไปถึงบ่อเกิดแห่งชีวิตได้

4.3 พระเยซูเจ้าทรงเคารพวัฒนธรรมและธรรมประเพณีของประชากรของพระองค์ (ยน 4.22) แต่ทว่าสิ่งที่พระองค์ทรงมีความสำนึกในการประทับอยู่ของพระเจ้าอย่างชัดเจนทำให้พระองค์ทรงมีอิสระอย่างมากเกี่ยวกับกฎบัญญัติและขนบธรรมเนียมที่ขัดกับชีวิตและความเป็นพี่น้องกัน ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปในแคว้นสะมาเรีย (ยน 4.3) แม้จะทรงเป็นผู้ชาย พระองค์ก็ทรงสนทนากับหญิงคนหนึ่ง (ข้อ 7) แม้จะทรงเป็นชาวยิว แต่พระองค์ก็ทรงต้อนรับชาวสะมาเรียซึ่งชาวยิวถือว่าเป็นคนนอกคอก และทรงให้เกียรติสนทนากับนาง (ข้อ 9) พระองค์ทรงพำนักอยู่กับชาวสะมาเรียเป็นเวลาถึงสองวัน โดยไม่ทรงตะขิดตะขวงพระทัยเพราะกฎเรื่องการมีมลทินหรือไม่เลยแม้แต่น้อย (ข้อ 40)

4.4 การประทับอยู่ของพระเจ้าทำให้พระเยซูเจ้าทรงมีสายตาใหม่ที่จะอ่านพระคัมภีร์เพื่อจะค้นพบความหมายใหม่ๆในนั้น (ข้อ 20-24) เพื่อจะเข้าใจสภาพความเป็นจริงของชีวิตตามแนวใหม่ (ข้อ 35) เพื่อจะแลเห็นบ่อเกิดแห่งชีวิตในคนที่ชาวยิวร่วมสมัยถือว่าเป็นคนนอกคอก และทำให้ “คนนอกคอก” เหล่านี้สามารถแลเห็นพระพรของพระเจ้าในชีวิตของตนได้ (ข้อ 14)

4.5 โดยการดำเนินชีวิตและร่วมชีวิตกับผู้อื่น พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยให้คนเหล่านั้นแลเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า แต่ในขณะเดียวกันก็ทรงช่วยให้คนเหล่านั้นค้นพบหน้าตาของตน พบเอกลักษณ์ของตน รวมทั้งพบความสามารถของตนที่จะร่วมงานกับผู้อื่นเพื่อทำให้ชีวิตดีขึ้นด้วย ด้วยวิธีนี้

ชุมชนชาวสะมาเรียสามารถประสานช่องว่างที่ทำให้เขาแยกจากชาวยิว สามารถต้อนรับพระเยซูเจ้า ซึ่งเป็นชาวยิวให้ประทับอยู่ท่ามกลางพวกตนด้วย

4.6 หนทางที่พระเยซูเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่าเป็นหนทางที่นำเราไปพบบ่อเกิดแห่งชีวิตนี้เป็นหนทางที่ยากลำบาก เป็นหนทางที่มีความขัดแย้งเป็นอุปสรรค ทุกวันนี้หนทางชีวิตของเราต้องผ่านความขัดแย้งระหว่าง “อารยธรรมแห่งความตาย” กับชุมชนที่พยายามทำให้เกิดความรักที่ให้ชีวิต. หนทางนี้แลเห็นได้ไม่ชัดเจนเสมอไป พระเยซูเจ้าก็ทรงมีประสบการณ์เช่นนี้ด้วยในการสนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย (ข้อ 4,11-13,15,17,19-20) แต่หนทางนี้ก็เป็นที่ที่ทรงใช้เพื่อเปิดเผยพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ ผู้ที่สามารถทำให้ความหวังของประชากรของพระองค์สำเร็จเป็นความจริงไปได้ (ข้อ 26) และเมื่อชาวสะมาเรียได้ร่วมชีวิตอยู่กับพระองค์ เขาก็ได้ค้นพบว่าพระองค์คือใครกันแน่ -- เขาได้ค้นพบและทราบว่าคุณพระองค์ทรงเป็น “พระผู้กอบกู้โลก” นั่นเอง (ข้อ 42)

5. “....ไม่บนภูเขา หรือที่นครเยรูซาเล็ม” (ยน 4.21)

5.1 พระเยซูเจ้าทรงสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียเรื่องสถานที่ที่เราจะนมัสการพระเจ้าได้อย่างแท้จริง การสนทนานี้จะนำเราให้ก้าวข้ามเลยขอบเขตจำกัด

- ระหว่างวัฒนธรรมและศาสนาต่างๆ (ข้อ 9)
- ระหว่างชายกับหญิง (ข้อ 27)
- ระหว่างผู้มีอำนาจและผู้ไร้อำนาจ (ข้อ 7)

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในการพบปะระหว่างพระเยซูเจ้า - ผู้ทรงหิว ทรนและเหน็ดเหนื่อย (ข้อ 4,6,8) - กับหญิงชาวสะมาเรีย ซึ่งทรนอยากได้ชีวิต (ข้อ 15) เหตุการณ์เกิดขึ้นที่บ่อน้ำสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ธรรมดาประจำวัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในการสนทนากันถึงความเชื่อ ในการสนทนานี้ตอนแรกคู่สนทนาต้องประสบกับความยากลำบากและเข้าใจผิด แต่เมื่อค่อยๆ ฟังกันต่อไป คู่สนทนาทั้งสองต่างก็มาเข้าใจได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

5.2 ในการสนทนานี้เราเห็นได้ชัดเจนว่าโลกทั้งโลกและชีวิตประจำวันนี่เองเป็นสถานที่ที่เรานมัสการพระเจ้า “ด้วยจิตใจและตามความจริง” (ข้อ 23) ไม่ใช่ในสถานที่และเวลาศักดิ์สิทธิ์พิเศษใดๆ ที่นี่เองพระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยให้ทราบว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ (ข้อ 26) บัดนี้สิ่งสำคัญที่สุดก็คือการดำเนินชีวิตตามจิตตารมณ์ของพระเยซูเจ้าในการรับใช้ความจริง ซึ่งในความเป็นจริงก็คือการปฏิบัติความยุติธรรม การเป็นพี่น้องกัน การดำเนินชีวิตโดยมีความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ขัดสน และมีความทุกข์ (เทียบ 1 ยน 4.20) ชีวิตใหม่เช่นนี้ถูกปั้นขึ้นด้วยความเอาใจใส่ต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงเปิดเผยให้ประชากรของพระองค์ได้ทราบ พระเยซูเจ้าพระองค์เองทรงดำเนินพระชนม์ชีพสอดคล้องกับพระประสงค์นี้ (ข้อ 34) และพระจิตเจ้าก็ทรงเตือนเราให้ระลึกถึงพระประสงค์นี้อยู่เสมอ (ยน 14.26) ด้วย

5.3 งานอภิบาลที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระคัมภีร์และตั้งรากฐานอยู่บนพระพระวาจาของพระเจ้าสามารถเรียนรู้หลายสิ่งได้จากการพบปะและการสนทนาที่ก้าวข้ามขอบเขตจำกัดเช่นนี้

5.3.1 งานอภิบาลเกี่ยวกับพระคัมภีร์ (Biblical pastoral ministry) มีลักษณะเป็นการพบปะสนทนา รู้สำนึกถึงสภาพการณ์แท้จริงที่เรามีชีวิตอยู่ รู้สำนึกว่ามนุษย์เราต่างมีความกระหายอยากได้ชีวิต พร้อมที่จะรับฟังและให้ความเคารพต่อบุคคลที่เราเข้าไปสัมผัสสนทนาด้วย

5.3.2 เราจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าเราอาจจะพบพระเจ้าได้ในสถานที่ที่ไม่ปรกติอย่างคาดไม่ถึง เราอาจพบพระองค์ได้ท่ามกลางประชาชนที่มีความเชื่อถือแตกต่างจากเราหรือที่ไม่มีความเชื่อเลย เราอาจพบพระองค์ได้ภายนอกกำแพงโบสถ์ นอกเทศกาลหรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และในกิจกรรมทุกอย่างที่พยายามอย่างจริงจังจะรับใช้บรรดาเพื่อนพี่น้องไม่ว่าโดยเฉพาะเจาะจงหรือโดยส่วนรวม

5.3.3 คนจำนวนมากดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่ทุกคนจำเป็นต้องต่อสู้ดิ้นรนในชีวิตประจำวัน คนอีกพวกหนึ่งจำนวนมากเพิ่งจะได้ลิ้มรสของอิสรภาพหลังจากที่ได้ถูกกดขี่ข่มเหงมาเป็นเวลานาน และในขณะที่เดียวกันก็พบว่าอิสรภาพนี้เองก็นำการท้าทายใหม่ๆเข้ามาด้วย คนอีกหลายคนด้วยเช่นกัน กำลังดำเนินชีวิตอยู่ในโลกที่ทุกคนเห็นว่าตนเองทันสมัยสุดๆและคิดถึงแต่โลกนี้เท่านั้น แต่ในโลกต่างๆที่กล่าวมานี้มนุษย์ก็ยังแสวงหาประสบการณ์เกี่ยวกับพระเจ้าในความล้าลึกของโลก

เพราะฉะนั้น งานอภิบาลเกี่ยวกับพระคัมภีร์จึงไม่สามารถจำกัดอยู่ว่าเป็นงานของคนมีศรัทธาในศาสนาหรือเป็นกิจกรรมที่ทำอยู่ภายในกลุ่มชนในเขตวัดเท่านั้น งานอภิบาลนี้จำเป็นต้องนำชาวดีออกไปพบปะสนทนากับชีวิตทุกระดับทุกรูปแบบ เพื่อให้มนุษย์ทุกคนสามารถเข้ามาสัมผัสประสบการณ์และยอมรับว่าการประทับอยู่ของพระเจ้า ที่สามารถแลเห็นได้ในองค์พระเยซูเจ้านั้นสามารถนำความรอดพ้นและอิสรภาพ สันติและการคืนดีกันมาให้แก่มวลมนุษย์ทั่วโลกได้

5.3.4 ความรอดพ้นและอิสรภาพ สันติและการคืนดีกันเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็เมื่อเราสามารถก้าวข้ามทั้งแนวโน้มของวัฒนธรรมและธรรมเนียมของชนหลายชาติ (รวมทั้งธรรมเนียมบางประการของชาวคริสต์ด้วย) ที่มักจะประเมินค่าของบุคคลโดยคำนึงถึงเพศ เชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม ฐานะทางเศรษฐกิจหรืออำนาจที่เขามี และแนวโน้มที่จะแบ่งโลกของเราออกเป็น “โลกที่ดี” และ “โลกที่เลว” คนที่อยู่ “กับพระเจ้า” หรือ “ต่อสู้พระเจ้า”

5.3.5 ท่าทีที่จะเสวนา ที่จะมีความรู้สึกเข้าใจและสัมผัสกับ“ผู้อื่น” กับประชาชนที่มีวัฒนธรรม ความเชื่อ และโลกทัศน์ต่างจากตนเช่นนี้เข้ากันไม่ได้เลยกับความรู้สึกทะนงตนในเรื่องศาสนา และกับความเข้าใจพระคัมภีร์แบบ “มูลฐานนิยม” (Fundamentalist understanding of the Bible คือ การเข้าใจตรงตามตัวอักษรเสมอไป) เป็นการสมควรแล้วที่การมีจิตใจคับแคบในการอธิบายพระคัมภีร์แบบมูลฐานนิยมเช่นนี้ได้ถูกพระศาสนจักรประณามเสมอมา (เอกสารเกี่ยวกับ “การอธิบายความหมายพระคัมภีร์ในพระศาสนจักร” ของคณะกรรมการพระคัมภีร์)

6. “พระบิดาทรงต้องการผู้รับใช้ที่แท้จริงเช่นนี้แหละ” (ยน 4.25)

6.1 ไม่ว่ามนุษย์จะปรารถนาสักเพียงใดจะได้ชีวิต และกระวนกระวายสักเท่าไรที่จะแสวงหาชีวิตนั้น พระเจ้ายิ่งทรงปรารถนามากกว่านั้นอีกที่จะประทานชีวิตนั้นให้เรา การที่มนุษย์มุ่งหน้าไป

หาพระเจ้าจึงเป็นการที่พระเจ้าทรงพระดำเนินมาหาเรานุษย์ด้วย ความปรารถนาของเรานุษย์ที่จะได้ชีวิตแท้จริงจึงพบกับความปรารถนาของพระเจ้าที่จะมีผู้มีศรัทธาพระองค์อย่างแท้จริง

6.2 พระเจ้า “ผู้ทรงรักชีวิต” (ปชญ 11.26) “ทรงพบกับบรรดาบุตรของพระองค์ด้วยความรักอย่างใหญ่หลวงและตรัสกับบุตรเหล่านี้” (DV 21) พระองค์ทรงพร้อมที่จะแบ่งปันชีวิตของพระองค์ให้แก่บรรดาบุตรผ่านทางพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ประทับอยู่ทุกแห่งที่มีสองหรือสามคนชุมนุมกัน ในพระนามของพระองค์

6.3 เราทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าผู้ประทานชีวิตและทรงความริเริ่มนี้ทำงานในองค์พระเยซูเจ้า ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงพบหญิงชาวสะมาเรีย ตรัสกับใจของนาง เสด็จเข้าไปในส่วนลึกของชีวิตของนาง เปิดใจของนางไปหาพระบิดา นำนางเข้าไปสู่มิติการมีศรัทธาด้วยจิตและตามความจริงอันเป็นมิติที่ไร้ขอบเขต

6.4 พระเยซูเจ้าตรัสถึงการที่พระองค์ประทานชีวิตให้แก่เรานี้ว่าเป็น“อาหาร”ของพระองค์ เป็นเหตุผลของการประทับอยู่ของพระองค์ในโลกนี้ “อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา และทำให้งานที่พระองค์ทรงมอบให้เราสำเร็จไป” (ยอ 34) “นี่คือพระประสงค์ของพระบิดาของเรา คือให้ทุกคนที่แลเห็นพระบุตรและเชื่อในพระบุตร ได้มีชีวิตนิรันดร” (ยน 6.40) “เรามาเพื่อให้เขาทั้งหลายมีชีวิต และมีชีวิตอย่างสมบูรณ์” (ยน 10.10)

6.5 ในทุกวันนี้พระเยซูเจ้ายังคงปฏิบัติ“งาน”ของพระองค์ต่อไปอาศัยพระวาจาของพระองค์ พระวาจานี้ไม่ใช่ตัวอักษรที่ไม่มีชีวิต พระวาจานี้มีชีวิตของตน และผู้ที่มิพบบาทสำคัญไม่ใช่ผู้อ่านที่ทำการวิเคราะห์ อธิบายและเปิดเผยความหมายของข้อความที่เขียนนั้น แต่ทว่าเป็นด้วยบทที่เขียนไว้นั้นต่างหากที่ส่องสว่างและเปิดเผยความจริงให้ปรากฏ ท่าทีความเคารพต่อบทที่มีชีวิตนี้ สอดคล้องอย่างลึกซึ้งกับธรรมเนียมในวัฒนธรรมของชาวเอเชีย ท่าทีเช่นนี้เรียกร้องให้เราพยายามฟังพระเจ้าและตระหนักถึงความปรารถนาของพระเจ้าที่จะตรัสกับเรา

6.6 เพราะฉะนั้น ผู้อ่านพระคัมภีร์จึงต้องอ่านด้วยความพิศวงในพระกรุณาและมีความถ่อมตนอย่างจริงใจ เปิดใจและพร้อมที่จะมีความพิศวง พร้อมจะถวายสรรเสริญ พร้อมจะซึมเข้าไปในความเป็นจริงที่ไร้ขอบเขต พร้อมจะผ่านพระวาจาของพระเจ้าเข้าไปในดวงพระทัยของพระองค์ พร้อมจะให้ชีวิตที่สมบูรณ์ยึดตัวไว้ ชีวิตนี้ก็คือการดำเนินชีวิตในความรักและความสว่างนั่นเอง

7. “บัดนี้พวกเรามีความเชื่อ.....เพราะเราได้ยินด้วยตนเอง” (ยน 4.42)

7.1 การพบปะของพระเยซูเจ้ากับหญิงชาวสะมาเรียไม่เป็นเพียงการพบปะสนทนาส่วนตัว การพบปะสนทนาครั้งนี้พาหญิงคนนั้นกลับไปหาชุมชนของนาง ทำให้เกิดมีการพบปะกัน มีการแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตระหว่างชุมชนชาวสะมาเรียกับชุมชนชาวยิว

7.2 ในด้านหนึ่งซึ่งน่าจะก่อให้เกิดความประหลาดใจ หรือแม้กระทั่งสะอึกใจด้วย พระวรสารฉบับที่สี่กล่าวถึงหญิงคนหนึ่ง (ซึ่งตามมาตรการที่ใช้กันในสมัยนั้นนับว่าเป็นพยานที่ใช้ไม่ได้) ว่า เป็นคนแรกที่พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ ยิ่งกว่านั้นอีก พระวรสารฉบับ

นี่ยังกล่าวว่าหญิงผู้นี้ ซึ่งมีอดีตไม่งามนัก เป็นกรรมทูตสำหรับชุมชนของนางอีกด้วย เมื่อนางเชิญชวนบรรดาเพื่อนบ้านของนางว่า“มาซิ, มาดูชายคนหนึ่งทีบอกฉันว่าฉันได้ทำอะไรมาบ้างในอดีต” (ข้อ 28) นางเป็นผู้ต้องงานของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระวรสารก่อนหน้านั้นไม่กี่ปทกล่าวถึงว่าได้ตรัสเชิญสาวกกลุ่มแรกว่า “เชิญมาคูเถิด” (ยน 1.39)

7.3 แต่แล้วหญิงผู้นี้ก็ถอยออกจากเวทีไป นางไม่กล่าวถึงตนเอง แต่กล่าวถึงพระเยซูเจ้า นางลดตนเองลงเพื่อให้พระเยซูเจ้าสามารถขยายพระองค์ยิ่งขึ้น (เทียบ ยน 3.30) นางไม่เพียงแต่แบ่งปันประสบการณ์ที่นางมีกับพระเยซูเจ้า แต่ยังช่วยให้ผู้อื่นสามารถเข้ามามีประสบการณ์กับพระองค์ได้ด้วยตนเอง และเมื่อมีประสบการณ์เช่นนี้แล้ว เขาก็จะมีประสบการณ์ลึกซึ้งยิ่งขึ้นและมีวิสัยทัศน์ที่กว้างขวางยิ่งขึ้นด้วยว่า พระเยซูเจ้าทรงเป็น “พระผู้ไถ่กู้โลก” (ข้อ 42) อย่างแท้จริง

7.4 ประสบการณ์และวิสัยทัศน์เช่นนี้มีได้เกิดขึ้นโดยฉับพลันทันที แต่เกิดขึ้น “สองวันหลังจากนั้น” (ข้อ 40) หลังจากมีการแบ่งปันมิใช่เพียงการสนทนาเท่านั้น แต่มีการแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตกันด้วย

7.5 ข้อสรุปทางปฏิบัติจากการอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้มีผลต่องานอภิบาลเกี่ยวกับพระคัมภีร์จึงเห็นได้แจ้งชัด คือ

- เราทุกคน ไม่ว่าจะชายหรือหญิง ได้รับเรียกมาให้เป็นกรรมทูตเพื่อเชิญชวนผู้อื่นว่า “เชิญมาคูเถิด”

- เราต้องประกาศมิใช่ตนเอง แต่ประกาศ “พระเยซูคริสตเจ้า” (2 คร 4.5)

- เราทำการเสวนาอย่างแท้จริงเมื่อเราไม่เพียงแต่แลกเปลี่ยนคำพูดระหว่างกันเท่านั้น แต่ยังพร้อมใจกันแบ่งปันความเป็นจริงและประสบการณ์ในชีวิตของแต่ละคนอีกด้วย

- ในการเสวนาเช่นนี้เราเป็นทั้งผู้สอนและผู้เรียนรู้

- ในการเสวนา การพบปะเช่นนี้ เราหวังจะพบผู้อื่น และพร้อมใจกันไปพบพระเยซูเจ้า มีประสบการณ์ถึงวิธีการที่พระองค์ทรงเป็นพระผู้กอบกู้และประทานชีวิตแก่โลก

8. “.....จงมองดูรอบๆเถิด ดูซิว่าข้าวในทุ่งนาสุกเก็บเกี่ยวได้แล้ว” (ยน 4.35)

8.0 เมื่อเราได้ “อ่าน”เรื่องพระเยซูเจ้าและหญิงชาวสะมาเรียแล้ว วิสัยทัศน์แท้จริงแห่งพันธกิจของเราได้สัมผัสความคิด จิตใจและจินตนาการของเรา ถ้าวิสัยทัศน์นี้จะต้องเป็นความจริงยิ่งขึ้นในระหว่างช่วงเวลาหกปีข้างหน้า เราจะต้องออกจาก“วิสัยทัศน์”มาเป็น“การกระทำ” ให้ได้ เพราะฉะนั้นเราจึงกำหนดข้อผูกมัดในพันธกิจของเราในการแบ่งปันพระวาจาประทานชีวิตของพระเจ้าดังต่อไปนี้

8.1 “สหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก” ผูกมัดตนเองที่จะ

8.1.1 พยายามส่งเสริมขบวนการการแบ่งงานตามภูมิภาคต่างๆตามที่ได้เริ่มในที่ประชุมสมัชชาที่กรุงโบโกต้า และพยายามแสวงหารูปแบบใหม่ๆในการประสานงานระหว่างภูมิภาคต่างๆ

- 8.1.2 ช่วยให้การคิดคำนึงในการอ่านพระคัมภีร์มีความลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยคำนึงถึงบริบทและปัญหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการอธิบายความหมายพระคัมภีร์ (hermeneutical questions).
- 8.1.3 ส่งเสริมให้มีการประชุมสมัชชาพระสังฆราช (Synod of Bishops) เรื่องพระวาจาของพระเจ้า โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษแก่การยอมรับเนื้อหาในบทที่ 6 ของสังฆธรรมนูญ “Dei Verbum” และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือในการเตรียมสมัชชาพระสังฆราชดังกล่าว โดยเฉพาะโดยให้ “คณะกรรมการบริหารส่วนกลาง” และ “ผู้ประสานงานประจำภูมิภาคต่างๆ”เตรียมเอกสารเรื่อง “บทบาทของพระคัมภีร์และงานอภิบาลเกี่ยวกับพระคัมภีร์ในพระศาสนจักร” สำหรับที่ประชุมสมัชชาดังกล่าว
- 8.1.4 ส่งเสริมความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้นกับกลุ่มอื่นๆที่ทำงานเกี่ยวกับพระคัมภีร์เป็นงานหลักหรือที่พระคัมภีร์มีบทบาทสำคัญ เช่น สถาบันพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ ศูนย์อบรมงานคำสอนและงานอภิบาล คณะกรรมการเพื่อความยุติธรรม สันติภาพ และปกป้องสิ่งแวดล้อมต่างๆ
- 8.1.5 พยายามแสวงหารูปแบบใหม่ๆในการร่วมงานกับคณะกรรมการพระคัมภีร์ของพระศาสนจักร
- 8.1.6 ประสานงานกับหน่วยงานทางการระดับชาติหรือระดับท้องถิ่นในการเตรียมการสมโภชทางด้านศาสนาผู้สหัสวรรษที่สาม
- 8.1.7 ร่วมงานอย่างจริงจังให้มีการยกเลิก “หนังสือระหว่างชาติ” ภายในปี ค.ศ. 2000 เพื่อให้ปีดังกล่าวเป็นปี “ปลดปล่อย” อย่างแท้จริง โดยยกเอกสารออกจากปาของผู้ที่ถูกกดขี่ข่มเหง
- 8.1.8 ส่งเสริมบทบาทของสตรีในกิจกรรมต่างๆของสหพันธ์ และส่งเสริมการใช้ภาษาที่ไม่แบ่งแยกเพศ (inclusive language) ในกิจกรรมทุกระดับของสหพันธ์
- 8.1.9 ให้คณะกรรมการบริหาร และ/หรือ เลขานุการของสหพันธ์ฯ เข้าหาผู้มีอำนาจเกี่ยวข้องในพระศาสนจักรเพื่อให้ผนวกการสอนวิชา “การอ่านพระคัมภีร์ในพระศาสนจักร” (โดยเน้นถึงภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ หลักการอธิบายความหมาย และวิธีการใช้พระคัมภีร์ในงานอภิบาล) เข้าในหลักสูตรของสามเณรและสถาบันการศึกษาของพระศาสนจักร พร้อมทั้งการสอนวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ศาสนาและปรัชญาอื่นๆที่ไม่ใช่แบบคริสตชน เพื่อช่วยให้การเสวนาระหว่างวัฒนธรรม ศาสนาและปรัชญาเหล่านี้ กับข้อความในพระคัมภีร์จะได้ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 8.1.10 ให้คณะกรรมการบริหาร และ/หรือ เลขานุการของสหพันธ์ฯเข้าหาผู้มีอำนาจเกี่ยวข้องเพื่อการร่วมมือปรับปรุงหนังสือบทอ่านประจำมิสซาขึ้นใหม่
- 8.2 สมาชิกแต่ละคนของสหพันธ์ฯยังผูกมัดตนเพื่อที่จะ
- 8.2.1 ศึกษาคำแถลงการณ์ของสมัชชาที่กรุงโบโกต้า และเอกสารของคณะกรรมการพระคัมภีร์ของพระศาสนจักรในเรื่อง “การอธิบายความหมายของพระคัมภีร์” ต่อไป เพื่อจะได้ใช้ชีวิตยथรรศน์ของเอกสารเหล่านี้ในสถานการณ์หลายหลากแตกต่างกันที่บรรดาสมาชิกปฏิบัติงานอยู่

8.2.2 เอาใจใส่เป็นพิเศษต่อการอธิบายความหมายพระคัมภีร์ในการประชุมและสัมมนาที่เขาเข้าร่วมด้วย เพื่อให้มีแบบแผนแนวทางที่จะทำให้การอธิบายความหมายตามหลักวิชาการและความปรีชาในงานอภิบาลสามารถช่วยเสริมกันและกันให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

8.2.3 ให้การอบรมทั้งฆราวาสและบรรพชิตเพื่อให้งานอภิบาลเกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้รับความสำคัญเป็นอันดับแรก โครงการการอบรมดังกล่าวจะต้อง

8.2.3.1 ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักการอธิบายพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง

8.2.3.2 ไม่จำกัดขอบเขตอยู่แต่ในบรรยากาศห้องเรียน แต่ต้องเตรียมผู้รับการอบรมให้มีประสบการณ์ที่จะ “ทำการเสนาชีวิต” กับผู้ที่มีวัฒนธรรม ศาสนา ความเชื่อถือและธรรมประเพณีที่แตกต่างออกไป กับคนยากจนและผู้ที่อยู่ขอบสังคม การเสนาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เปราะบางของคนพื้นเมืองนั้นมีความสำคัญเป็นพิเศษอย่างยิ่ง

8.2.4 ในด้านพิธีกรรมการเฉลิมฉลองพระวาจาและงานสอนคำสอน สมาชิกจะต้องทำงานทั้งเพื่อให้รูปแบบที่มีอยู่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และต้องพัฒนาหารูปแบบใหม่ๆ โดยตระหนักอยู่เสมอถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระคัมภีร์ ชีวิต พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ และการสอนคำสอน

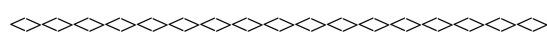
8.2.5 ส่งเสริมรูปแบบการเทศน์ที่ให้ความสำคัญแก่สัตบุรุษผู้ฟังให้สามารถเป็นพยานยืนยันได้ว่าพระวาจาของพระเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตสำหรับตน

8.2.6 พยายามเข้าหาโลกของเยาวชนอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้พระวาจาของพระเจ้าสามารถเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตสำหรับเขาเหล่านั้น ทั้งในความหวังและความไม่แน่ใจในชีวิต

8.2.7 พยายามใช้เทคโนโลยีปัจจุบันให้มากขึ้นในการใช้สื่อต่างๆ เช่น วีดิทัศน์ ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ และระบบอินเตอร์เน็ต

8.2.8 พยายามศึกษาข้อมูลต่างๆจากการประชุมสมัชชาครั้งนี้โดยละเอียดอย่างต่อเนื่อง -- นั่นคือศึกษาเนื้อหาจากการบรรยายสำคัญของบรรดาวิทยากร บทความหลักเกี่ยวกับองค์ประกอบของการอ่านพระคัมภีร์ รายงานจากการประชุมกลุ่มย่อยต่างๆ รวมทั้งคำแถลงการณ์ฉบับนี้ด้วย -- และพยายามใช้ข้อสรุปต่างๆจากเอกสารเหล่านี้ในการใช้พระคัมภีร์ในงานอภิบาล

8.3 ข้อผูกมัดคนเหล่านี้มีอยู่หลากหลาย แต่ก็สะท้อนความเชื่อมั่นของเราว่ากิจกรรมเหล่านี้จะบังเกิดผลอย่างมาก ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้เราเห็นได้ชัดว่ามนุษยชาติกำลังมีความทุกข์ยากและพระศาสนจักรกำลังถูกท้าทายอย่างมาก แต่ทว่าเราก็เห็นว่าการทำงานเช่นนี้เป็นการเชิญชวนให้มีการผูกมัดตนและการริเริ่มโดยมีความหวังจากพระวาจาจากพระวรสารฉบับที่สี่ว่า “ท่านไม่เห็นหรือว่าอีกสี่เดือนก็จะถึงเวลาเก็บเกี่ยว เราบอกท่านทั้งหลายว่าจงมองดูรอบๆเถิดว่าทุ่งนาเหลืองอร่ามพร้อมที่จะเก็บเกี่ยวแล้ว” (ยน 4.3

ทศไนย์ คมกฤส แปลจาก Bulletin “DEI VERBUM” No.40/41: 3-4/96, pp.17-20.

บ้านผู้หว่าน สามพราน 21 เมษายน 1997.